

## USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 17. 10. 2022 v trestní věci obžalovaného ■■■■■ narozeného ■■■■■ v ■■■■■ trvale bytem ■■■■■ ■■■■■ t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici ■■■■■

**takto:**

Odvolání obžalovaného ■■■■■ proti rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 15. 7. 2022, č. j. 8 T 128/2021 – 493, se podle § 256 trestního řádu **zamítá**.

### Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu Plzeň – město ze dne 15. 7. 2022, sp. zn. 8 T 128/2021, byl obž. ■■■■■ uznán vinným ze spáchání přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, pro nějž mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání dvou roků se zařazením pro jeho výkon do věznice s ostrahou. Dále byla obžalovanému uložena povinnost zaplatit na náhradu škody poškozené ■■■■■ částku ve výši 162 800,- Kč. Uvedeného přečinu se měl obžalovaný dopustit tím, že

*dne 28. 5. 2018, v ■■■■■ při uzavírání smlouvy s poškozenou ■■■■■ narozenou dne ■■■■■, předstíral, že za 162 800 Kč pro poškozenou zajistí koupi a dovoz ojetého osobního motorového vozidla značky Opel Astra ze ■■■■■, za tím účelem s ní téhož dne uzavřel písemnou smlouvu, při jejímž sjednávání lživě vystupoval jako zástupce společnosti ■■■■■, s. r. o., IČ ■■■■■ s tím, že poškozená před dodáním vozidla uhradí celou uvedenou částku bezhotovostním převodem ve prospěch bankovního účtu číslo ■■■■■, což poškozená učinila dne 29. 5. 2018 z bankovního účtu číslo ■■■■■ vlastního její matkou ■■■■■ obžalovaný následně požádal majitelku bankovního účtu číslo ■■■■■/■■■■■ jeho známou ■■■■■ aby předmětných 162 800 Kč z účtu vybrala v hotovosti a předala mu je, což ■■■■■ učinila dne 29. 5. 2018, obžalovaný však poté poškozené žádné vozidlo nedodal, ani žádné peníze nevrátil, neměl od počátku v úmyslu vozidlo obstarat, svým jednáním způsobil poškozené škodu ve výši 162 800 Kč.*

2. Proti uvedenému rozsudku, a to do všech výroků, podal včasné odvolání obžalovaný. V odvolání obžalovaný namítl, že soud I. stupně nezjistil skutkový stav věci, o němž nelze mít důvodné pochybnosti. V této souvislosti poukázal na to, že v průběhu hlavního líčení opakovaně upozorňoval na rozpory v tvrzení svědků a namítal jejich nevěrohodnost, soud se však s jeho námitkami řádně nevypořádal, když v rámci odůvodnění rozsudku buďto pouze konstatoval, že obžalovaný namítl rozpory ve svědeckých výpovědích, aniž by toto konstatování dále rozvedl, případně rozpory ve výpovědích bagatelizoval, a to u svědkyň ■■■■■ a ■■■■■ ohledně skutečnosti, zda se nacházely společně při podpisu potvrzení o převzetí hotovosti, což dle obžalovaného nelze označit za drobný rozpor. Dále obžalovaný za nevěrohodného označil svědka ■■■■■ který opakovaně měnil svá tvrzení ve vztahu ke známosti s osobou obžalovaného, když v průběhu svědecké výpovědi si ani nebyl jistý, zda se s obžalovaným setkal či, jak na něho obdržel kontakt. V návaznosti na výpověď svědka ■■■■■ obžalovaný od počátku uváděl, že je možné, že celý incident byl v režii osob odlišných od obžalovaného, tedy i v režii svědka ■■■■■ K tomu soud I. stupně uzavřel, že svědek

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Došková.

■ ve věci figuroval jen tím, že obstaral poškozené kontakt na obžalovaného. Tento závěr však dle obžalovaného neresponduje nejen s tvrzením obžalovaného, ale zejména s tvrzením poškozené ■ která ve své výpovědi uvedla, že po několika týdnech od zaplacení kupní ceny za vozidlo kontaktovala ■ zda má nějaké informace o vozidle a ten jí sdělil, že je s obžalovaným v kontaktu, že si volají a že jí vozidlo určitě doveze a hlavně, aby nepodávala oznámení na policii. Také uvedla, že jí neřekl, proč nemá podávat trestní oznámení, ale myslí si, že by v tom figuroval i on sám. V porovnání s tímto sdělením poškozené nemá závěr soudu I. stupně, že ■ figuroval pouze ve věci obstarání kontaktu na obžalovaného, oporu v trestním spise.

3. Pochybení se soud I. stupně dopustil i tím, že náležitě neodůvodnil své rozhodnutí, když z napadeného rozsudku není zřejmé, že by se reálně zabýval subjektivní stránkou trestného činu, a to přesto, že obžalovaný od počátku tvrdí, že se z jeho strany nejednalo o úmyslné podvodné jednání. Obžalovaný od počátku činí nesporné, že podepsal s poškozenou smlouvu, jejímž předmětem byl prodej či fakticky obstarání vozidla, které si vybrala poškozená a žádala jej dovézt ze ■ Rovněž obžalovaný nepopírá, že by se finanční prostředky od poškozené nedostaly do jeho dispoziční sféry, avšak nadále trvá na tom, že se z jeho strany nejednalo o podvodný úmysl. Rovněž z provedené komunikace mezi obžalovaným a poškozenou nepochybně vyplývá, že obžalovaný komunikoval po zaplacení finančních prostředků s poškozenou, opakovaně jí žádal o poskytnutí plné moci k přepisu vozidla a v případě, že se nedostavil na sjednanou schůzku, poškozené toto nedostavení se objasnil. Nadto je potřeba podotknout, že i sama poškozená uvedla, že si není jista, zda byl sjednán přesný termín dodání vozidla. Obžalovaný opakovaně před soudem objasňoval, z jakých důvodů se předání vozidla nepodařilo uskutečnit, když uváděl, že se jednalo o jeho osobní komplikace, jeho strach z osob na území ČR a dále o skutečnost, že na zprostředkování koupě vozidla se měl dle tvrzení podílet ■ kterému obžalovaný finanční prostředky předal, a který po zatčení obžalovaného zemřel. Obžalovaný k tomuto při svém výslechu uvedl, že je možnost kontaktovat dceru ■ která po jeho smrti převzala veškeré závazky a byla by schopná případně potvrdit, že vozidlo bylo v ■ připraveno k předání. Soud se však s tímto tvrzením a návrhem obžalovaného nijak nevypořádal. Ve vztahu k prokázání neúmyslného jednání obžalovaný dále uvedl, že poškozené nabízel, zda by si pro vozidlo nemohla dojet do ■ ta to však odmítla a následně již nebyl obžalovaný schopen zajistit předání vozidla, a to zejména z důvodu jeho zatčení.
4. Obžalovaný má za to, že se soud I. stupně s jeho tvrzeními a rovněž se skutkovými zjištěními, která naznačují, že by se z jeho strany skutečně nemělo jednat o úmyslné podvodné jednání, buďto vůbec nevypořádal, případně tato zjištění a důkazy deformoval.
5. Obžalovaný je nadále přesvědčen, že soud I. stupně v daném řízení neprovedl jediný důkaz, který by prokazoval jeho úmyslné podvodné jednání. Obžalovaný nepopírá, že mezi ním a poškozenou byl uzavřen smluvní vztah, že převzal finanční hotovost od poškozené a že následně nebyl schopen závazek z této smlouvy plnit, avšak tento stav nelze subsumovat pod trestný čin, jak je soudem I. stupně činěno, neboť se jedná o civilní delikt, který měl být civilním sporným řízením také řešen.
6. Soud I. stupně se ve vztahu k zavinění ze strany obžalovaného nijak nezabýval, tedy zda skutečně obžalovaný neměl od počátku v úmyslu vozidlo obstarat, jak soud I. stupně sice uvádí ve výroku svého rozhodnutí, avšak z provedených důkazů ničeho takového nevyplývá a soud I. stupně ani neuvádí, z čeho při formování tohoto svého závěru vycházel. Obžalovaný opakovaně uváděl, že vozidlo obstarat a předat chtěl, rovněž bylo prokázáno, že s poškozenou o předání vozidla komunikoval a v okamžiku, kdy nebyl schopen vozidlo dovézt do ČR, nabízel poškozené, zda si jej nemůže vyzvednout sama. Z obsahu spisu je zřejmé, že obžalovaný se pokoušel vozidlo dodat, avšak následně se mu obchod s poškozenou nepodařilo realizovat. V této souvislosti dále obžalovaný zdůraznil, že mezi ním a poškozenou nebyla sjednána lhůta pro dodání vozidla.
7. Obžalovaný současně odkázal na komentářovou literaturu, dle níž „*skutečnost, že dlužník nesplnil svůj*

*závazek k vrácení věci určené podle druhu, zejména peněz ve sjednané lhůtě, ač tak mohl učinit, ještě nedokazuje, že uvedl věřitele v omyl, aby se ke škodě jeho majetku obohatil ve smyslu § 209 odst. 1. K naplnění zákonných znaků subjektivní stránky trestného činu podvodu se vyžaduje, aby bylo prokázáno, že pachatel již v době půjčky jednal v úmyslu vypůjčené věci určené podle druhu buď vůbec nevrátit, nebo nevrátit ve smluvené lhůtě, nebo jednal alespoň s vědomím, že věci určené podle druhu, zejména peníze, ve smluvené lhůtě nebude moci vrátit a že tím uvádí věřitele v omyl, aby se ke škodě jeho majetku obohatil. Jestliže teprve po uzavření smlouvy o půjčce vznikly překážky, které bránily dlužníkovi splnit závazek z půjčky a které nemohl v době uzavření půjčky ani předvídat, když jinak byl tehdy schopen závazek splnit, nebo jestliže byl sice schopen věci určené podle druhu, zejména a peníze, vrátit ve sjednané lhůtě, ale z různých důvodů vrácení takových věci odkládal nebo dodatečně pojal úmysl takové věci, zejména peníze, vůbec nevrátit, pak jeho jednání nelze považovat za trestný čin podvodu podle § 209 odst. 1. (srov. R 54/1967, dále R 15/1969, R 57/1978-III. a R 56/1994).“*

8. Obžalovaný krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.
9. Krajský soud v Plzni z podnětu včasného odvolání obžalovaného podle § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost odvoláním napadených výroků. Přezkoumal i správnost postupu řízení vydání rozsudku předcházejícího. K vadám, jež nebyly namítány, mohl přihlídnout jen tehdy, pokud by měly vliv na správnost výroku, proti němuž bylo podáno odvolání. V daném případě byl odvoláním napaden rozsudek v celém rozsahu, a proto byly přezkumnému řízení podrobeny všechny výroky napadeného rozhodnutí. Naznačeným způsobem dospěl krajský soud k následujícím závěrům.
10. Řízení předcházející vydání napadeného rozsudku není zatíženo žádnými procesními vadami, které by měly vést ke kasaci rozhodnutí. V tomto směru nutno uvést, že řízení proběhlo v souladu s trestním řádem při respektování práva obžalovaného na obhajobu, které nebylo nijak dotčeno či omezeno, kdy obžalovanému byl dán dostatečný prostor k vyjádření k jednotlivým prováděným důkazům, čehož také, jak je ze zadokumentovaného průběhu hlavního líčení zřejmé, hojně využil, přičemž okresní soud se obhajobě obžalovaného dostatečně věnoval. Během hlavního líčení provedl okresní soud celou řadu důkazů, která mu umožnila v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 trestního řádu zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Provedené důkazy pak hodnotil podle vnitřního přesvědčení založeného na náležitém uvážení všech okolností případu, a to jednotlivě i v jeho souhrnu, jak mu ukládá § 2 odst. 6 trestního řádu. Na základě zákonně hodnocené důkazní situace tak nalézací soud dospěl ke správným skutkovým i právním závěrům, kterým věnoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí adekvátní pozornost. Z odůvodnění rozhodnutí je zjevná logická návaznost mezi provedenými důkazy, jejich hodnocením a učiněnými skutkovými a právními závěry. Rozhodnutí tak nevybočilo z mezí daných ustanovením § 125 odst. 1 trestního řádu. Odvolací soud je ve smyslu ustanovení § 263 odst. 7 trestního řádu vázán hodnocením důkazů ze strany soudu I. stupně, pokud neprovede důkazy nové nebo nezopakuje důkazy provedené nalézacím soudem. Naznačený postup ze strany krajského soudu realizován nebyl, neboť pro jeho využití neshledal důvody.
11. Nutno dále zdůraznit, že těžiště dokazování je před okresním soudem, jakožto soudem nalézacím. Ten také má možnost získat z provedených důkazů bezprostřední dojem a tím i podmínky pro jejich hodnocení. Naznačená zásada bezprostřednosti a ústnosti, o níž je však odvolací soud ochuzen (pokud důkazy neopakuje či neprovádí další), byla aplikována především u výpovědi obžalovaného a ve věci slyšených svědků, konkrétně se jedná o poškozenou [REDAKCE] a svědky [REDAKCE] a [REDAKCE]. V daném případě obžalovaný napadá především hodnocení důkazů okresním soudem a v návaznosti na to učiněná skutková zjištění, vyjma skutečnosti, že měl poškozené obstarat vozidlo a fakticky za tímto účelem převzít finanční prostředky. Obžalovaný přitom současně prosazuje vlastní hodnocení důkazů a vlastní verzi skutkového stavu, zpochybňuje především subjektivní stránku činu s poukazem na rozpory ve výpovědích svědků, kterými se dle

něho okresní soud dostatečně nezabýval a které činí tato svědectví nevěrohodnými. S námitkami obžalovaného se však krajský soud neztotožnil. V této souvislosti je třeba zmínit, že se okresní soud zabýval podanou obžalobou v celé její šíři a postupoval zcela v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Podle názoru odvolacího soudu hodnocení důkazů učiněné okresním soudem, včetně zmíněných svědectví, je dostatečně podrobné, konkrétní, jednotlivé důkazy, ze kterých byla vyvozena vina obžalovaného, na sebe logicky navazují, takže hodnocení důkazů rozhodně není ani vnitřně rozporné a odvolací soud na něj ve stručnosti zcela odkazuje. Nálezacímu soudu nelze vytknout ani to, jaké indicie, mající zásadní relevanci pro skutková zjištění, z výpovědi poškozené a výše jmenovaných svědků, v komparaci s listinnými důkazy a znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví, vzal za prokázané.

12. Ve shodě s okresním soudem má krajský soud za to, že o počátečním podvodném úmyslu obžalovaného nevznikly žádné důvodné pochybnosti. Pokud se obžalovaný v rámci konstrukce své obhajoby, kterou je namístě označit za účelovou a nevěrohodnou, snažil soud přesvědčit o jakémsi komplotu proti jeho osobě, v němž měli figurovat [REDAKCE] a [REDAKCE] pak taková skutečnost nenašla odraz ve zjištěné důkazní situaci. Předně sama poškozená popřela, že by osoby jménem [REDAKCE] a [REDAKCE] vůbec znala, navíc z její výpovědi jednoznačně vyplynulo, že kontakt na obžalovaného obdržela od svědka [REDAKCE] který vyloučil, že by [REDAKCE] a [REDAKCE] byli účastní na předmětném obchodu. Svědek [REDAKCE] sice poškozenou nejprve ubezpečil, že obžalovaný vozidla do České republiky dováží s tím, že v jednom případě měl být dovozu vozidla přítomen, nicméně posléze v době, kdy poškozená marně čekala na dovoz „objednaného“ vozidla, připustil, že někomu auto nedovezl a poškozenou současně instruoval, aby věc neoznamovala policii, což ovšem bez dalšího neznamená, že do podvodného jednání byl zapojen. Uvedené by spíše svědčilo o obavě svědka (po zjištění, že obžalovaný vozidlo poškozené nedodal), aby nebyl s možnou podvodnou aktivitou obžalovaného spojován. Pokud by však byla prokázána relevantní ingerence svědka [REDAKCE] v dané věci nad rámec zprostředkování kontaktu poškozené s obžalovaným, závěr o trestní odpovědnosti obžalovaného by zůstal nedotčen. Není současně pochyb o tom, že se [REDAKCE] osobně znal s obžalovaným, neboť popsal zcela signifikantní markant obžalovaného v podobě problému s okem (přímo uvedl, že mhouřil oko), což se snažil obžalovaný zpochybnit tvrzením, že jeho foto (na němž je tento zdravotní handicap zřejmý) bylo v souvislosti s vydaným evropským zatýkáacím rozkazem veřejně přístupné na Internetu. Svědek však popřel, že by foto obžalovaného na počítačové síti shlédl.
13. Pro podvodné jednání obžalovaného svědčí již samotný obsah předmětné smlouvy, byť je ohledně jejího předmětu nejasný a spíše by se nabízelo, že byla sjednána smlouva o zprostředkování (nikoli tedy kupní), neboť v čl. II. smlouvy je jako její předmět uveden dovoz ze [REDAKCE] a poté prodej a koupě motorového vozidla, nicméně ve smlouvě není zmínka o provizi, která nebyla dle poškozené ani sjednána, což je jedna z náležitostí zprostředkovatelské smlouvy podle § 2445 občanského zákoníku. Z obsahu smlouvy je však zřejmé, že jako prodávající je uvedena společnost [REDAKCE] s.r.o., jejímž [REDAKCE] a jediným [REDAKCE] v rozhodné době byla svědkyně [REDAKCE] přičemž tato společnost, potažmo jmenovaná svědkyně, neměla s předmětnou věcí nic společného, oproti obžalovanému, jehož jméno, kromě nečitelného podpisu, jehož pravost ovšem byla potvrzena znalkyní, není ve smlouvě vůbec uvedeno. I tato skutečnost podporuje počáteční nekalý úmysl obžalovaného.
14. Bezpochyby bylo také prokázáno, že částka sjednaná za dovoz vozidla se po podpisu smlouvy dostala do výhradní dispozice obžalovaného, a to jeho aktivním jednáním, kdy za tímto účelem „nadiktoval“ poškozené číslo účtu, které poškozená (jak vyplynulo z její výpovědi, o jejíž věrohodnosti nejsou pochybnosti) zaznamenala do kupní smlouvy. Není ovšem bez povšimnutí, že se jednalo o účet svědkyně [REDAKCE] která obžalovanému poskytla číslo účtu poté, co jej od ní pod smyšlenou legendou vylákal (argumentoval využitím účtu na příchozí platbu od jeho manželky či dcery na úhradu nájmu bytu). Poté, co byla částka připsána na účet svědkyně [REDAKCE] tato k požadavku obžalovaného peníze z účtu vybrala a předala mu je, přičemž popřela, že by [REDAKCE] a [REDAKCE] v převodu peněz jakkoli figurovali, peníze po ní v této souvislosti nepožadovali a

poškozenou svědkyně nezná. Svědectví [REDAKCE] tak spolehlivě vyvrací obhajobu obžalovaného, že se mělo jednat o peníze pro [REDAKCE] a [REDAKCE] a potažmo též jím deklarovaný komplot proti jeho osobě.

15. Z výše uvedeného je zřejmé, že obžalovaný činil kroky směřující k tomu, aby v dané transakci nebyly k dispozici indicie vedoucí ke ztotožnění jeho osoby, neboť obžalovaný nebyl výslovně ve smlouvě uveden, k úhradě sjednané kupní ceny neposkytl účet, jehož by byl disponentem a na potvrzení deklarujícím převzetí peněz od svědkyně [REDAKCE] jehož signaci opakovaně (i přes závěr znalkyně ohledně pravosti jeho podpisu) popřel, uvedl jméno [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE]. Ostatně obžalovaný má, jak dokládá jeho kriminální kariéra, k podvodnému jednání výrazné sklony a již v minulosti za účelem podvodného získání peněz využil účet jiné osoby (viz odsouzení v trestní věci vedené u Okresního soudu Plzeň – město pod sp. zn. 32 T 104/2018). Navíc z čl. IV kupní smlouvy vyplývá, že motorové vozidlo bude poškozené předáno po zaplacení kupní ceny, k níž došlo následující den po uzavření smlouvy, a to dne 29. 5. 2018, přičemž do dne 6. 8. 2020, kdy bylo poškozenou podáno trestní oznámení, vozidlo poškozené dodáno nebylo a nebyla jí vrácena ani uhrazená finanční částka. Pokud obžalovaný namítá, že nemohl zajistit předání vozidla zejména z důvodu svého zatčení, pak nutno uvést, že k zadržení obžalovaného na základě příkazu k dodání do výkonu trestu odnětí svobody vydaného v trestní věci vedené u Okresního soudu Plzeň – město pod sp. zn. 5 T 4/2018 došlo dne [REDAKCE] 6. 2019 (následně dne [REDAKCE] 6. 2019 byl obžalovaný do výkonu trestu dodán), tedy s více jak ročním odstupem od úhrady kupní ceny vozidla.
16. V rámci úvah o existenci subjektivní stránky činu není bez povšimnutí ani jednání obžalovaného následující po signaci předmětné smlouvy zachycené v e-mailové komunikaci a komunikaci realizované prostřednictvím aplikace messenger s poškozenou [REDAKCE] kterou nalézací soud v napadeném rozhodnutí podrobně zmiňuje a z níž lze dovodit, že obžalovaný vozidlo nezajistil a zjevně ani zajistit nehodlal, prezentoval smyšlené překážky bránící mu v předání vozidla poškozené a účelově po poškozené požadoval doložení plné moci, aby tak nabyla přesvědčení, že vozidlo obstaral. Pro podporu své obhajoby využil též skutečnosti, že [REDAKCE] [REDAKCE] který měl údajně dle obžalovaného v [REDAKCE] vozidlo zajistit, zemřel a k věci se tak nemůže vyjádřit. V této souvislosti obžalovaný nedoložil žádný důkaz svědčící o tom, že by vozidlo ve [REDAKCE] [REDAKCE] bylo z prostředků poškozené skutečně zakoupeno, zejména doklad o předání peněz [REDAKCE] (který by se s ohledem na výši finanční částky logicky nabízel) či doklad o zakoupení vozidla. Pokud obžalovaný argumentuje tím, že by informace v tomto směru mohla podat dcera [REDAKCE] pak stěží lze, s ohledem na časový odstup od události, důvodně předpokládat, že by byla schopna se k možným obchodům svého otce spolehlivě vyjádřit. Pokud dále obžalovaný namítá, že se nalézací soud s návrhem na výslech této osoby nevypořádal, pak nutno uvést, že obžalovaný v hlavním líčení konaném dne 15. 7. 2022 uvedl, že nemá žádné návrhy na doplnění dokazování.
17. Důvodnost nelze přiznat ani další v odvolání uplatněné námitce obžalovaného, dle níž se nalézací soud dostatečně nevypořádal s rozpory zaznamenanými ve výpovědích svědkyně [REDAKCE] neboť procesně využitelná je toliko výpověď svědkyně učiněná před soudem, na což správně (v návaznosti na námitku obžalovaného, kterou vznesl již v hlavním líčení) upozornil okresní soud, když v přípravném řízení podala svědkyně toliko vysvětlení, které je, s ohledem na její pozdější svědeckou výpověď v hlavním líčení, bez důkazní hodnoty a tudíž procesně nevyužitelné. Odvolací soud se ztotožnil i s naprosto logickým hodnocením rozporů ve výpovědích svědkyň [REDAKCE] a [REDAKCE] (pokud se vyjadřovaly k přítomnosti u podpisu obžalovaného na potvrzení o převzetí finanční částky) ze strany nalézacího soudu, na něž rovněž obžalovaný poukázal.
18. Okresní soud, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, neměl žádné pochybnosti o specifické věrohodnosti ve věci slyšených svědků [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] kterými je trestná činnost obžalovaného bez důvodných pochybností prokázána a jejichž obecná věrohodnost, kterou si ověřil krajský soud z jím vyžádaných údajů provedených k důkazu v odvolacím řízení, rovněž není narušena, neboť žádný ze svědků nemá záznam v rejstříku trestů či přestupků, vyjma svědka [REDAKCE] který byl dne 15. 7. 2019 toliko za přestupek proti občanskému soužití

sankcionován pokutou ve výši 1 000,- Kč.

19. Možno uzavřít, že okresní soud správně dovodil, že se obžalovaný dopustil přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, neboť jednáním precizovaným ve výroku napadeného rozsudku, veden přímým úmyslem, uvedl v omyl poškozenou ■■■■■ ■■■■■ když v rozporu se skutečností předstíral, že poškozené zajistí jí vybrané vozidlo, přičemž za tímto účelem převzal částku ve výši 162 800,- Kč, vozidlo však nedodal a peníze poškozené nevrátil, čímž jí ve smyslu § 138 písm. c) trestního zákoníku způsobil větší škodu. V žádném případě tak nelze jednání obžalovaného posoudit jako občanskoprávní delikt, jak se obžalovaný domáhá, neboť obžalovaný úmyslně porušil normy trestního práva.
20. V rámci úvah o uložení adekvátního trestu nalézací soud zohlednil všechna zákonná hlediska uvedená v § 38 a § 39 trestního zákoníku, včetně trestní minulosti obžalovaného, čítající též speciální recidivu trestné činnosti. Bez povšimnutí nemůže zůstat ani skutečnost, že na osobu obžalovaného bylo již opakovaně působeno nepodmíněnými tresty odnětí svobody, zjevně však bez náležitého efektu. Okresnímu soudu nelze vytknout, že u obžalovaného neshledal žádné polehčující okolnosti a pokud se týká okolností přitěžujících, pak zohlednil všechny, které v případě obžalovaného přicházely v úvahu, včetně přitěžujících okolností uvedených v § 42 písm. k) trestního zákoníku, ohledně níž však postupoval v rozporu s ustanovením § 39 odst. 5 trestního zákoníku, které vylučuje dvojí přičítání téže okolnosti. V dané věci totiž následek protiprávního jednání obžalovaného v podobě větší škody, která nikterak výrazně nepřesáhla hranici uvedenou v § 138 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku (100 000,- Kč) našel odraz v užití kvalifikované skutkové podstaty trestného činu podvodu a nelze jej současně hodnotit k tíži obžalovaného, jak učinil okresní soud. Vzhledem k výrazné recidivě obžalovaného bylo namísto uložení přímé sankce, kterou také okresní soud zvolil. Výměru uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody však nelze považovat za nepřiměřeně přísnou, kterou by bylo třeba odpovídajícím procesním postupem moderovat, naopak ji lze označit, s přihlédnutím ke kriminální kariéře obžalovaného, za mírnou. Nicméně okresní soud při jejím stanovení plně respektoval ustanovení § 39 odst. 4 trestního zákoníku, když přihlédl k trestům obžalovanému pravomocně uloženým a doposud nevykonaným. Z rozsudkových dat, která byla v odvolacím řízení rovněž k důkazu provedena, je zřejmé, že obžalovaný vykonává od ■■■■ 6. 2019 postupně mu uložené nepodmíněné tresty odnětí svobody s plánovaným koncem dne ■■■■ 6. 2019.
21. Pochybení se okresní soud nedopustil ani v adhézním řízení, kdy vyhověl včasnému a řádnému připojení poškozené ■■■■■ ■■■■■ s nárokem na náhradu škody vzniklým v příčinné souvislosti s protiprávním jednáním obžalovaného a obžalovanému postupem podle § 228 odst. 1 trestního řádu uložil povinnost k jeho úhradě.
22. Vzhledem k tomu, že námitky obžalovaného nebyly shledány důvodnými, bylo jeho odvolání postupem podle § 256 trestního řádu zamítnuto.

### **Poučení:**

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů

napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání, lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 17. 10. 2022

JUDr. Ivana Růžicková v. r.  
předsedkyně senátu